

Arrest

nr. 215 191 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 31 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, D. E. (...), bent Algerijns staatsburger, Arabier en een soennitische moslim. U werd geboren op 23 december 1985 in de stad Oran in het gelijknamige departement in Algerije. U woonde van geboorte tot vertrek in de wijk Es Sinia in Oran. U bent in de zomer van 2016 gehuwd met B. D. A. (...). Jullie hebben één zoon, D. K. (...), die twee jaar en vier maanden oud is. Uw vrouw en kind verblijven in Oran. U ging naar school tot het vijfde middelbaar en werkte altijd als visser.

U verklaart dat u een tijdje werkte voor Si El Houari, de regioverantwoordelijke voor de partij Rashad die opkwam tegen president Bouteflika. In 2004 deelde u tijdens de tweede ronde van de verkiezingen tegen betaling flyers uit voor deze partij.

In 2017 werd u echter veroordeeld tot 15 jaar celstraf voor betrokkenheid bij drugshandel nadat B. K. (...) u er valselijk van had beschuldigd de leverancier te zijn van de drugs die bij hem waren gevonden. K. (...) beschuldigde u hiervan op aandringen van de politie omdat zij u op die manier wilden straffen voor uw activiteiten bij de partij Rashad. Na de arrestatie van K. (...) in 2017 dook u onder en u werd in augustus 2017 bij verstek veroordeeld tot 15 jaar celstraf. De politie kwam uw huis drie à vier keer doorzoeken, zonder resultaat.

U vluchtte in de zomer van 2017, een twintigtal dagen na de arrestatie van K. (...), met uw boot op illegale wijze naar Almeria in Spanje, vanwaar u na een week via Frankrijk verder reisde naar België. U vroeg bij aankomst geen internationale bescherming aan.

In België zat u van 27 oktober 2017 tot 4 januari 2018 in de gevangenis van Jamioulx omwille van drugsfeiten. Op 30 oktober 2018 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd vastgesteld dat u zich illegaal in België bevond. U werd daarop overgebracht naar het gesloten centrum voor Illegalen in Merksplas teneinde u van het grondgebied te verwijderen.

Een eerste poging tot repatriëring naar Algerije op 15 november 2018 werd gestaakt door uw weigering. De volgende poging tot repatriëring naar Algerije stond gepland op 23 november 2018 maar moest worden geannuleerd omdat u op 20 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij een terugkeer naar Algerije vreest u 15 jaar gevangenisstraf voor de feiten die u niet gepleegd heeft.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een brief dd. 15/11/2018 die uw ouders schreven naar de directie van het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas inzake uw problemen in Algerije, en het arrest van het hof van beroep dd. 25/07/2018 waarin de veroordeling van B. K. (...) en B. N. A. (...) alias 'N. (...)' wordt bevestigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wijst het CGVS er op dat u pas op 20 november 2018, drie dagen voor een nieuwe geplande repatriëring, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend terwijl u Algerije al volgens uw verklaringen in de zomer van 2017 heeft verlaten (CGVS p.5). U bood geen afdoende verklaring voor uw laattijdige aanvraag: dat u niet wist dat u asiel kon aanvragen is geen aanvaardbare uitleg, te meer u toen u veroordeeld werd voor drugsfeiten wel bijstand had van een advocaat en u deze dus zeker om hulp had kunnen vragen (CGVS p. 7, 8, 9). Deze vaststelling wijst erop dat u geen nood hebt aan internationale bescherming, maar er enkel op uit bent de op handen zijnde repatriëring te laten annuleren en uw verblijf hier te verlengen. Immers haalde u aan al in de zomer van 2017 te zijn vertrokken wegens de problemen met de autoriteiten, u werd immers al gezocht door de politie, toch diende u pas een verzoek om internationale bescherming in nadat een tweede poging tot repatriëring werd georganiseerd (CGVS p. 5).

Daarnaast probeerde u herhaaldelijk de Belgische autoriteiten bewust te misleiden over uw identiteit, nationaliteit en uw situatie voor uw komst naar België. Zo verklaarde u eerst voor de Belgische politionele autoriteiten dat uw naam H. D. (...) was en dat u de Marokkaanse nationaliteit had (zie administratief rapport Fedpol). In de gevangenis van Jamioulx nam u opnieuw de naam H. D. (...) aan en verklaarde u wel van Algerije afkomstig te zijn, naar België te zijn gekomen om te werken en niet terug te kunnen naar Algerije omdat uw moeder ziek is (interview DVZ dd.13/11/2017). U werd door DVZ geïdentificeerd als zijnde H. D. (...), geboren op 23 december 1986, van Algerijnse nationaliteit, en gehoord waarbij u verklaarde Marokkaan te zijn, en bij terugkeer naar Marokko problemen te zullen hebben omdat u uw dienstplicht niet vervulde (zie gesprek in het kader van het hoorrecht, 31/10/2018). U verklaart voor het CGVS dat u een valse identiteit aannam en uw ware vluchtmotieven niet vermeldde omdat u bang was teruggestuurd te worden (CGVS p.7). Deze verklaring volstaat niet.

Mocht u een dusdanige vrees koesteren omwille van de door u voor het CGVS beweerde motieven, kan er van u verwacht worden dat u ten volle gebruik zou maken van de procedure om internationale bescherming te verkrijgen, en dat u van bij aanvang van de asielprocedure waarachtige en volledige verklaringen aflegt omtrent uw identiteit, nationaliteit en redenen van vertrek uit uw herkomstland. Het feit dat u hier niet aan voldeed zet de geloofwaardigheid van uw motieven op de helling.

Verder kan geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u valselijk zou zijn beschuldigd van drugshandel omwille van uw politieke activiteiten voor de partij Rashad en daarom veroordeeld zou zijn in Algerije.

U legt geen enkel document voor dat uw activiteiten bij deze partij bewijst. U zou uw moeder gevraagd hebben uw partijbadge op te sturen, maar dit zou niet mogelijk zijn omdat de Algerijnse autoriteiten e-mails naar u zouden blokkeren (CGVS p.3). Dit is slechts een vermoeden dat u op geen enkele manier hard maakt. U baseert deze bewering enkel op het feit dat uw moeder u zei dat ze de badge doorstuurde naar de directrice van het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas, waar u momenteel verblijft, maar dat zij deze e-mail niet heeft ontvangen (CGVS p.3). Dat uw moeder er wel al in slaagde een brief en een vonnis (zie groene farde) door te mailen naar diezelfde directrice en dat deze wel bij u terecht kwamen, lijkt erop te wijzen dat uw verklaringen niet kloppen (CGVS p.3). Verder werkte u maar een korte periode voor de partij. U verklaart namelijk dat u in 2004 bij de tweede ronde van de verkiezingen flyers uitdeelde en nadien niet meer actief was (CGVS p.8). U geeft zelf aan dat u niet politiek geëngageerd was en dat u enkel flyers uitdeelde omwille van het geld dat u hiervoor kreeg (CGVS p.8). Op de vraag of u ooit problemen ondervond omwille van uw activiteiten voor de partij, geeft u zelf aan dat de politie enkel personen arresteerde die een eigen bureau hadden en die zich bezighielden met de inhoudelijke aspecten van de partij en dat de politie u nooit opmerkte (CGVS p.8). Het is dan ook niet aannemelijk dat de politie u zeventien jaar nadat u flyers hebt uitgedeeld plots valselijk zou laten beschuldigen voor het leveren van drugs om u te kunnen bestraffen voor dat werk voor de partij. Tot slot haalt de brief die uw ouders stuurden naar de directrice van het Gesloten centrum voor Illegalen in Merksplas de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit. In deze brief vragen uw ouders om u asiel te verlenen omdat u bedreigd wordt door criminelen nadat u hen heeft aangegeven bij de politie en omdat u veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van 15 jaar. Er wordt met geen woord gerept over uw verklaarde activiteiten voor de partij Rashad en de problemen die u daardoor zou ondervinden.

Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat uw motieven geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uw problemen, namelijk een gevangenisstraf omwille van drugsfeiten en uw onenigheid met K. (...), de persoon die de drugs zou gesmokkeld hebben en die u vals beschuldigde, zijn louter gemeenrechtelijk van aard.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Algerije.

Er zijn noch in uw verklaringen, noch in het administratieve dossier redenen te vinden om aan te nemen dat deze zaak geen rechtmatig gevolg zou kennen, dat u geen rechtsbijstand zou krijgen of dat beroepsmogelijkheden u ontzegd zouden worden, voor zover geloof kan worden gehecht aan deze problemen, quod non. U bent ondergedoken om het proces te ontlopen en nadat uw straf bekend was bent u Algerije ontvlucht, zo (CGVS p.5; document 2). Op die manier heeft u zich onttrokken aan de rechtsgang in uw land van nationaliteit en heeft u de rechtsmiddelen niet benut. Uit het arrest dat u voorlegt blijkt nochtans dat B. K. (...) rechtsbijstand kreeg en dat een beroepsprocedure voorhanden is (CGVS p.3). U verkreeg het arrest namelijk via de advocaat van K. (...) en het betreft een arrest van het hof van beroep. Wat betreft uw vrees voor K. (...) moet worden opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht vanwege tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaart u dat u K. (...) vreest omwille van het feit dat u vroeger een relatie had met zijn zus, terwijl uw ouders in hun brief verklaren dat u K. (...) heeft aangegeven bij de politie en u daarom problemen heeft met hem (CGVS p.5; document 1). Bijgevolg kan ook aan deze problemen geen geloof worden gehecht.

Omwille van bovenstaande redenen kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

U brengt geen andere documenten aan die de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat het te begrijpen is dat zij de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming pas ontdekt heeft tijdens haar verblijf in het gesloten centrum. Het is pas toen haar medebewoners haar inlichtten over deze mogelijkheid, dat zij hiernaar informeerde bij haar sociaal assistenten. Verzoekende partij stelt verder dat er geenszins van kan worden uitgegaan dat zij hiervan door haar advocaat in de strafprocedure op de hoogte werd gesteld, nu deze niet noodzakelijk op de hoogte is van de asielprocedure.

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoekende partij, die haar land van herkomst zou hebben verlaten omwille van problemen aldaar en vervolgens illegaal in België verbleef waardoor zij op ieder moment kon worden gerepatriëerd naar het land ten aanzien waarvan zij stelt een vrees te koesteren, in België ernstige pogingen zou hebben ondernomen om zich te informeren naar eventuele manieren waarop zij een einde kon maken aan haar illegaliteit en een repatriëring zou kunnen verhinderen. In dat licht is het, indien zij inderdaad een dusdanige vrees ten aanzien van haar land van herkomst koestert, dan ook allerminst geloofwaardig dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Dat haar uitleg dat zij niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat zij van deze mogelijkheid tot asiel niet op de hoogte was geenszins aanvaard kan worden geldt des te meer nu verzoekende partij toen zij veroordeeld werd voor drugsfeiten bijstand had van een advocaat en zij deze dus zeker om hulp had kunnen vragen.

Waar nog kan worden aangenomen dat een advocaat gespecialiseerd in het strafrecht niet noodzakelijk in detail op de hoogte is van de asielprocedure, acht de Raad het allerminst plausibel dat een advocaat niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Daarnaast bemerkt de Raad nog dat verzoekende partij in ieder geval tijdens haar gesprek in het kader van het hoorrecht d.d. 31 oktober 2018 door de sociaal assistent op de hoogte werd gesteld van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en gevraagd werd of zij wenste van deze mogelijkheid gebruik te maken, waarop verzoekende partij evenwel repliceerde dit voorlopig niet te willen doen (administratief dossier, stuk 9, gesprek in het kader van het hoorrecht d.d. 31/10/2018).

De vaststelling dat verzoekende partij dan nog tot 20 november 2018 talmdde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dit pas nadat reeds een tweede poging tot repatriëring werd georganiseerd, wijst er dan ook sterk op dat zij geen nood aan internationale bescherming heeft, maar er enkel op uit is de op handen zijnde repatriëring te laten annuleren en haar verblijf hier te verlengen.

2.2.4.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij herhaaldelijk de Belgische autoriteiten bewust probeerde te misleiden over haar identiteit, nationaliteit en haar situatie voor haar komst naar België, stelt verzoekende partij dat “(h)et (...) inderdaad (klopt) dat zij zich op een primitieve manier heeft willen beschermen tegen uitwijzing, terwijl hier via de asielprocedure een verfijndere manier voor bestaat”. Verzoekende partij onderstreept dat zij niet op de hoogte was van de asielprocedure.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat hierboven reeds uitvoerig werd vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij als zou zij niet op de hoogte zijn geweest van het bestaan van de asielprocedure (zie punt 2.2.3.2.). Mocht verzoekende partij inderdaad een dusdanige vrees koesteren omwille van de door haar voor het Commissariaat-generaal beweerde motieven, is het geenszins aannemelijk dat zij via allerlei leugenachtige verklaringen over haar identiteit, nationaliteit en haar situatie voor haar komst naar België een repatriëring naar Algerije zou trachten te verhinderen in plaats van gebruik te maken van de procedure om internationale bescherming. Een beroep op internationale bescherming houdt immers net in dat verzoekende partij niet zou worden gerepatriëerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling ondergraaft dan ook reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden asielmotieven.

2.2.5.1. Voorts betoogt verzoekende partij dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar haar politieke profiel. Nochtans had verwerende partij aan de hand van vragen over haar politieke activiteiten kunnen nagaan of haar voorgehouden profiel klopt. Verder bemerkt verzoekende partij dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt of militanten voor de partij Rashad een effectief risico op vervolging lopen. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar een rapport van het “*US Department of State*” van 2017 waaruit minstens blijkt dat oppositieleden het niet gemakkelijk hebben in Algerije.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het niet kennelijk onredelijk is van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij ernstige inspanningen onderneemt om de door haar beweerde activiteiten voor de partij Rashad te staven, temeer nu zij er reeds in slaagde om via haar moeder in het bezit te komen van een brief en een vonnis. Er dient immers nogmaals op te worden gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van stukken waaruit de aangevoerde asielmotieven kunnen blijken een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas indien hiervoor geen bevredigende verklaring kan worden gegeven. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkel document voorlegt ter staving van haar activiteiten bij de partij Rashad, en zij hiervoor geen afdoende uitleg geeft, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van deze voorgehouden activiteiten.

Bovendien wijst de Raad erop dat, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden activiteiten voor de partij Rashad, *quod non*, in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat hoe dan ook uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij slechts voor een korte periode voor de partij werkte, dat zij bovendien niet politiek geëngageerd was en dat zij enkel flyers uitdeelde omwille van het geld dat zij hiervoor kreeg. Gevraagd of zij ooit problemen ondervond omwille van haar activiteiten voor de partij, geeft zij zelf aan dat de politie enkel personen arresteerde die een eigen bureau hadden en die zich bezighielden met de inhoudelijke aspecten van de partij en dat de politie haar nooit opmerkte. Verwerende partij besluit hieruit terecht dat het derhalve niet aannemelijk is dat de politie haar meer dan tien jaar nadat zij flyers heeft uitgedeeld (*anno* 2004) plots valselijk zou laten beschuldigen voor het leveren van drugs (*anno* 2017) om haar te kunnen bestraffen voor het werk voor de partij.

De algemene informatie die blijkt uit het rapport van het "US Department of State" van 2017, met name dat de Algerijnse overheid verschillende beperkingen oplegt aan oppositieleden, doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststelling en volstaat geenszins om de persoonlijke problemen van verzoekende partij *in concreto* aan te tonen.

Dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen omwille van haar activiteiten voor de partij Rashad geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit de vaststelling van verwerende partij dat in de brief die haar ouders stuurden naar de directrice van het Gesloten centrum voor Illegalen in Merksplas, en waarin haar ouders vragen om verzoekende partij asiel te verlenen omdat zij bedreigd wordt door criminelen nadat zij hen heeft aangegeven bij de politie en omdat zij veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 15 jaar, met geen woord gerept wordt over haar verklaarde activiteiten voor de partij Rashad en de problemen die verzoekende partij daardoor zou ondervinden.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar activiteiten voor de partij Rashad aan de basis zouden liggen van haar naar eigen zeggen valse beschuldiging voor het leveren van drugs, treedt de Raad verwerende partij bij in de conclusie dat de door verzoekende partij voorgehouden motieven geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep en dat haar problemen, namelijk een gevangenisstraf omwille van drugsfeiten en haar onenigheid met K., de persoon die de drugs zou gesmokkeld hebben en die haar vals beschuldigde, louter gemeenrechtelijk van aard zijn.

2.2.6. De Raad wijst er ten slotte nog op dat in verband met de - zo blijkt uit het voorgaande - louter gemeenrechtelijke problemen van verzoekende partij in de bestreden beslissing nog het volgende wordt gemotiveerd: *"Er zijn noch in uw verklaringen, noch in het administratieve dossier redenen te vinden om aan te nemen dat deze zaak geen rechtmatig gevolg zou kennen, dat u geen rechtsbijstand zou krijgen of dat beroepsmogelijkheden u ontzegd zouden worden, voor zover geloof kan worden gehecht aan deze problemen, quod non. U bent ondergedoken om het proces te ontlopen en nadat uw straf bekend was bent u Algerije ontvlucht, zo (CGVS p.5; document 2). Op die manier heeft u zich onttrokken aan de rechtsgang in uw land van nationaliteit en heeft u de rechtsmiddelen niet benut. Uit het arrest dat u voorlegt blijkt nochtans dat B. K. (...) rechtsbijstand kreeg en dat een beroepsprocedure voorhanden is (CGVS p.3). U verkreeg het arrest namelijk via de advocaat van K. (...) en het betreft een arrest van het hof van beroep. Wat betreft uw vrees voor K. (...) moet worden opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht vanwege tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaart u dat u K. (...) vreest omwille van het feit dat u vroeger een relatie had met zijn zus, terwijl uw ouders in hun brief verklaren dat u K. (...) heeft aangegeven bij de politie en u daarom problemen heeft met hem (CGVS p.5; document 1). Bijgevolg kan ook aan deze problemen geen geloof worden gehecht."* De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.7. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Algerije een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT